GÜNAYDIN

ustura 18

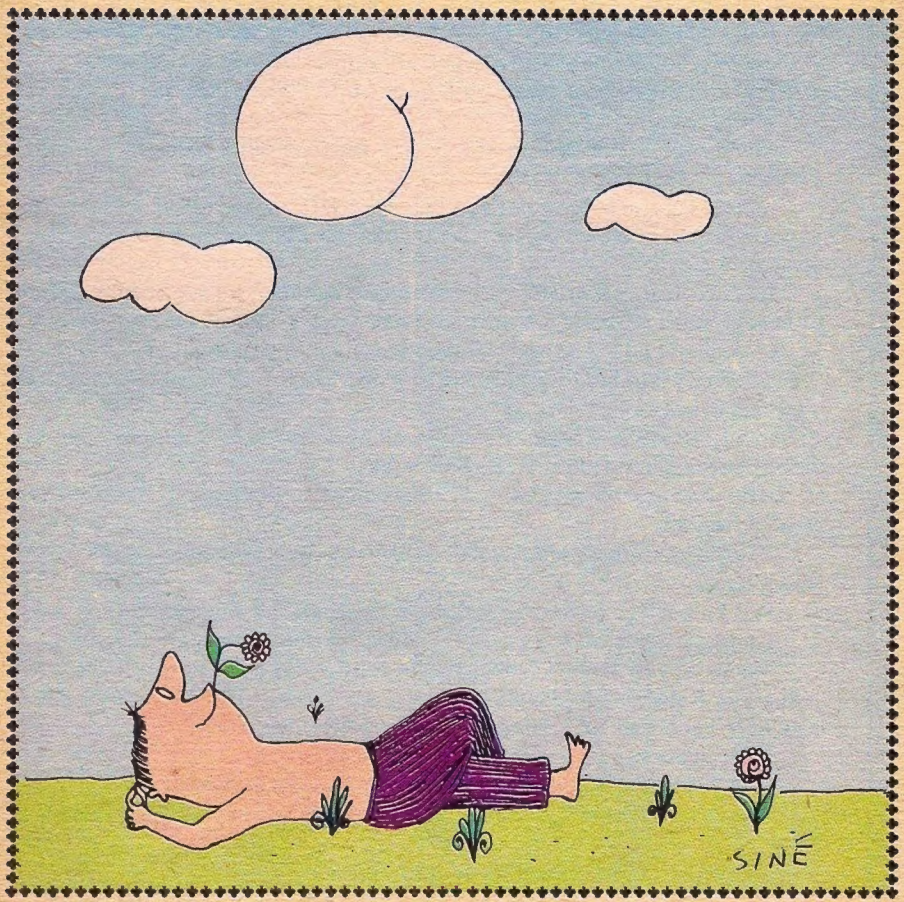

ÖMRÜNÜ GEÇİRME HEP OFLA, AHLA,
TIRAŞ ET DURMADAN, BOYNA PERDAHLA !
-Perukâr Perdahî -

TARİH ARAŞTIRMALARI

İnsanın Ömrü

Tanrı dünyayı yarattığı zaman, bütün canlılara aynı uzunlukta ömür verecekmiş. Bütün canlıların, otuzar yıl yaşamalarını uygun görmüş.

Tanrının buyruğunu almak için önce huzura öküz girmiş.

Tanrı,

-Sana otuz yıllık ömür nasip ettim ! deyince öküz secdeye kapanıp yalvarmaya başlamış :

-Aman Tanrım ! Bana acı !.. Ben otuz yıl, insanoğlunun elinde ne yaparım?.. Beni mahvederler. Benim gibi bir öküze onbeş yıl yeter de artar bile.

Tanrı öküzün yakarışlarını kabul etmiş. Arkadan köpek huzura kabul olunmuş. Tanrı, köpeğe de otuz yıl ömür vermiş. Köpek secdeye varıp :

-Merhamet Ulu Tanrım ! Merhamet !.. diye yalvarmış, bu insanoğulları otuz yılda beni ne hale korlar? Benim gibi bir köpeğe onbeş yıl yaşamak bile çok.

Tanrı, köpeğin dileğini de kabul etmiş, arkadan eşek gelmiş. Ona da Tanrı, buyruğunu bildirmiş. Zavallı eşek,

-Ulu Tanrım ! demiş, bir garip eşek insanların otuz yıl işkencesine nasıl dayanabilir?

Tanrı eşeğin de dileğini kabul ettikten sonra, huzuruna gelen insanoğluna,

-Ya kulum !.. Sana otuz yıl ömür ihsan ettim ! buyurmuş.

İnsanoğlu, gözlerinden sel gibi yaşlar akıtarak secdeye kapanmış,

-Aman Büyük Tanrım ! demiş, ben otuz yılda ne iş yapabilirim ki.. Bu kadarcık zamanda dünyanın tadını çıkaramam, bir partiden öbür partiye bile geçemem !.. İktidarda kalmaya bile doyamam !

Tanrı buyurmuş :

-Peki öyleyse, sana öküzden artan onbeş yılı da verdim.

-Acı bana Tanrım !.. Ben kırkbeş yılda oturduğum koltuğu bile ısıtamam.

-Köpekten artan onbeş yıl da senin olsun.

-Ululuların Ulusu Tanrım !.. Dünya yüzünde biraz nefes almayayım mı?

-Haydi, eşekten artan onbeş yıl da senin olsun !.

İnsanoğlu, eşeğin ömrünü de alınca : "Onbeş yıl eşeklik bütün bir ömre bedeldir" diye düşünmüş, yeniden secdeye kapanıp, yetmiş beş yıllık ömrü kabul etmiş.

Başyazı

Reklam değil hakikat

Yazan :
Hakkı Haklar

Üçbuçuk... Kolay değil, üçbuçuk bu... Evet, üçbuçuk yıldır iktidarda bulunan bir partiye karşı, altı muhalefet partisi vardır. Bire karşı altı... Bir de sosyal adalet diyorlar. Bunda ne sosyal adalet vardır, ne de ilâhi adalet... Bu altı muhalif partiden başka, sol basın, üniversite, TRT de partimizin karşısındadır. Bu kadar mı? ya Danıştay? Hükümetin aldığı birçok kararları Danıştay bozmaktadır. Ya Anayasa Mahkemesi? O da, yapılan kanunları bozmaktadır.

Nâdiren sinirlenen Demirel bile bir gün dayanamayıp pek haklı olarak bozulmuş ve önünde masa olmadığı için yumruğunu kendi dizine vurmuş,

-Teker teker çıkın karşıma ! diye bağırmıştır.

Bir yandan da dedikodular, yalanlar, iftiralar ve tezvirlerle iktidar yıpratılmaya çalışılmaktadır. Bunlar da yetmiyormuş gibi, grevler açık oturumlar, gösteri yürüyüşleri, toplantılar, işgaller, molotof kokteylleri ile sarsılmak istenen iktidar, öyle bir demir eldedir ki, bu kadar kışkırtmaya, saldırıya rağmen her gün biraz daha kuvvetlenmektedir. Bu nasıl oluyor? İşte size bunun sırrını veriyoruz. Çünkü Fosfosfosimol denilen kudret verici ilâçtan alıyorlar. Şurubu, hapı ve iğnesi vardır. Siz de Fosfosfosimol şurubu içiniz veya haplarını yutunuz.

Dermason
İlâç Deposu

"Hiç üzülme karıcığım, ben öldükten sonra tablolarıma avuç dolusu para verecekler"

YERLİ

Kâmran Yıldırım

KORKU

Temiz giyimli ufaktefek bir adam her sekiz-on adımda bir sıçrayarak gidiyordu.

Etraftan görenler:

-Vah vah!.. diyorlardı.

-Herhalde zararsız bir deli.

-Kendi halinde zavallı...

Nihayet adamı bir polis gördü.

Karakolda raporunu hazırlayıp akıl hastanesine götürdüler.

Nöbetçi doktor sordu:

-Her zaman sıçrar mısınız?

-Hayır.

-Ne zamanlar meselâ?

-Hıçkırık tuttuğu zamanlar.

-Ay! Sizi hıçkırık mı tutmuştu?

-Evet.

-Sonra?

-Allah razı olsun polisten.

-Neden?

-Onu birdenbire karşımda görünce korktum, hıçkırığım da şıp diye kesiliverdi...

MALI

Ölümünün 21nci yıldönümünde

BAHTİYAR KÖPEK

Niçin hep acı şeyler yazayım ? Dostlar, yufka yürekli dostlar bundan hoşlanmıyorlar. "Hep kötü, sakat şeyleri mi göreceksin?" diyorlar. "Hep açlardan, çıplaklardan, dertlilerden mi bahsedeceksin? Geceleri gazete satıp izmarit toplayan serseri çocuklardan; bir karış toprak, bir bakraç su için birbirlerini öldürenlerden, cezaevlerinde ruhları kemrile kemrile eriyip gidenlerden· doktor bulamıyanlardan, hakkını alamıyanlardan başka yazacak şeyler, iyi güzel şeyler kalmadı mı ? Niçin yazılarındaki bütün insanların benzi soluk, yüreği kederli? Bu memlekette yüzü gülen, bahtiyar insan yok mu ?

Hiç olmaz olur mu? Arayıp bulup görmek lâzım. Bunun için de kenarı köşeyi araştırmak istemez. Her şey apaçık ortada, göz önünde. Sadece güler yüzlü bahtiyar insanlar değil, bahtiyar köpekler bile var. Ben de karar verdim, bu sefer açlıktan ıstıraptan, nefretten değil... rahattan, tokluktan, sevgiden bahsedeceğim...

Oturduğum semtin sokakları geniş ve asfalt. Her biri bir fakir çocuğun liseyi bitirinceye kadar okumasına yetecek masraflarla yetiştirilen bodur çamlar, caddeye gölge vermese bile güzellik veriyor. Sabahları yaya kaldırımında şıkgiyinmiş genç anneler, renk renk çocuk arabalarında al yanaklı, gürbüz, iyi beslenmekten yüzlerine bön bir rahatlık ifadesi gelmiş çocukları gezdirirler. Çeşitli oyuncaklarını ipekli örtülerinin üstüne seren, bir eliyle çıngırağını sallarken ötekiyle uzun bir düdüğü ağzına götüren bebeklerin yanında, bukleli saçlarını savura savura annelerine bir şeyler anlatan biraz daha büyücek çocuklar yürür. Ara sıra genç annelerin birkaçı yanyana gelir, tatlı tatlı konuşur ve çocuklara bakalak olmak işini dört beş adım gerilerden gelen temiz kıyafetli beslemeye bırakırlar. Yolun kenarındaki küçük parkın kum bahçesinde miniminiler kovaları, kürekleri ile saraylar, şehirler halkeder, sonra bir yumrukta yıkarlar. Bir kenardaki kanapede beyaz başlıklı bir mürebbiye yabancı dilde bir kitap okur. Başörtülü bir hanım, ağlayan torununu avutur, başka bir kanapede üç dört şirin anne yün örüp ahbap çekiştirir. Her şey aydınlık, her şey rahattır. Yalnız hepsinin yüzünde garip bir can sıkıntısı ifadesi vardır. Elle tutulamıyacak kadar ince, asla yırtılmayacak kadar sağlam bir ağ halinde onları saran bu can sıkıntısı, biraz dikkat edince, kahkahalarda boş bir çınlama, gözlerde soğuk bir alâkasızlık halinde kendini gösterir. Söyliyen de, dinliyen de o anda başka bir şey düşünüyor gibidir, halbuki hiç bir şey düşünmezler. Ama bundan şikâyetçi değildirler, hatta canları sıkıldığının bile farkında değildirler.. Boş da olsa gülerler ve hallerinden memnun olmasalar da, hayatlarında bir değişiklik istemezler.

Yakası kapalı kahverengi çuha elbisesinden bir odacı, bir kavas, yahut kibar bir evde uşak olduğu anlaşılan genç, iri yarı, yakışıklı bir adam bu caddede her sabah küçük bir köpek gezdirir. Açık kahverengi tüyleriyle uzun kulakları yerlere ka-

SABAHATTİN ALİ'den bir hikâye

dar sarkan ve yüksekliği bir karıştan fazla olmıyan köpek, meşin tasmasına bağlı yine meşinden örme bir yuların arkasından tıpış tıpış gider. Adam yürüyüşünü köpeğinkine uydurmuştur. O biraz duraklıyacak olsa kendisi de bekler. Köpeğin keyfi yerine gelip tekrar yürümeye başlayınca o da yürür.

Serince havalarda köpeğin üzerinde kenarları lâcivert şeritli kahverengi çuhadan güzel bir hırka vardır. Hayvanın dört bacağından geçip karnında düğmelenen ve sırtında kalıp gibi yapışmasına bakınca usta bir terzi elinden çıktığı anlaşılan bu hırka pırıl pırıl fırçalanmıştır. Köpeğin tüyleri de güneşte tertemiz parlar.

Hayvan, masum bir ihtiyacını gidermek için yolun kenarındaki ağaçlardan birinin dibine sokulunca, on dönüm tarlayı bir günde yorulmadan çapalıyacak kadar kuvvetli görünen uşak, yahut odacı, yahut kavas, efendisinin köpeği işini bitirinceye kadar hürmetle bekler. Sonra yine ağır ağır yollarına giderler. Bu hırkalı köpek, yoldan geçen başka köpeklerin hırlamasına cevap vermez. hatta sahibi tarafından tasması çözülmüş irice bir köpek döğüşmek için bağıra bağıra yanına sokulsa üstüne atılmağa kalksa bile, o aldırmadan yoluna gider. Onun yerine uşak işe karışır: bağırır, tekme savurur. Saldıran köpekler birkaç tane olursa efendisinin köpeğini kucağına alır, hırkasında, tüylerinde tozlanmış, kirlenmiş yerleri siler. Bu sırada gözlerinde hiç saklıyamadığı bir korku vardır: köpek her tehlikeden uzak olduğuna emin, aşağıya doğru bakar, yalanır, uzun tüylü kuyruğunu oynatırken, uşak acaba hayvana bir şey oldu mu, diye telâş içinde onun her tarafını yoklar.

Köpeği gezdiren bu adamı bir gün kasapta gördüm. Sıra sıra asılmış, kuzuların içine bakıyordu. Nihayet bir ciğer takımı beğendi:

Sabahattin Ali, 12 Şubat 1906'da, subay olan babasının görevli bulunduğu Gümülcine ilçesinin Eğridere köyünde dünyaya geldi. Babası piyade yüzbaşısı Ali Sabahattin Bey'di.

Eğitim Bakanlığı hesabına, öğrenim için Almanya'ya gitti. 1930 'da Türkiye'ye döndü. Öğretmenlik yaptı. Konya'da öğretmenken yazdığı bir taşlamada, cumhurbaşkanına hakaret suçu görülerek bir yıl hapse mahkûm edildi. Hapisten sonra Devlet Konservatuvarında öğretmen oldu. (1934)

1946 da Aziz Nesin'le birlikte Markopaşa adlı bir mizah dergisi çıkardı. Gittikçe artan baskı yüzünden dergi de kapatılınca, çok sıkıntılı ve bunalımlı günler geçirdi. Kendisini Bulgaristan'a kaçırması için kılavuz diye yanına aldığı Ali Ertekin adlı bir sabıkalı, Kırklareli'nde sınıra çok yakın bir yerde (2 Nisan 1948) parasına gözdikip, başına odunla vurarak büyük Türk hikâyecisini öldürdü. Ölümünden iki yıl önce yazdığı "Bahtiyar Köpek" adlı hikâyesini sunuyoruz.

(1906 - 1948)

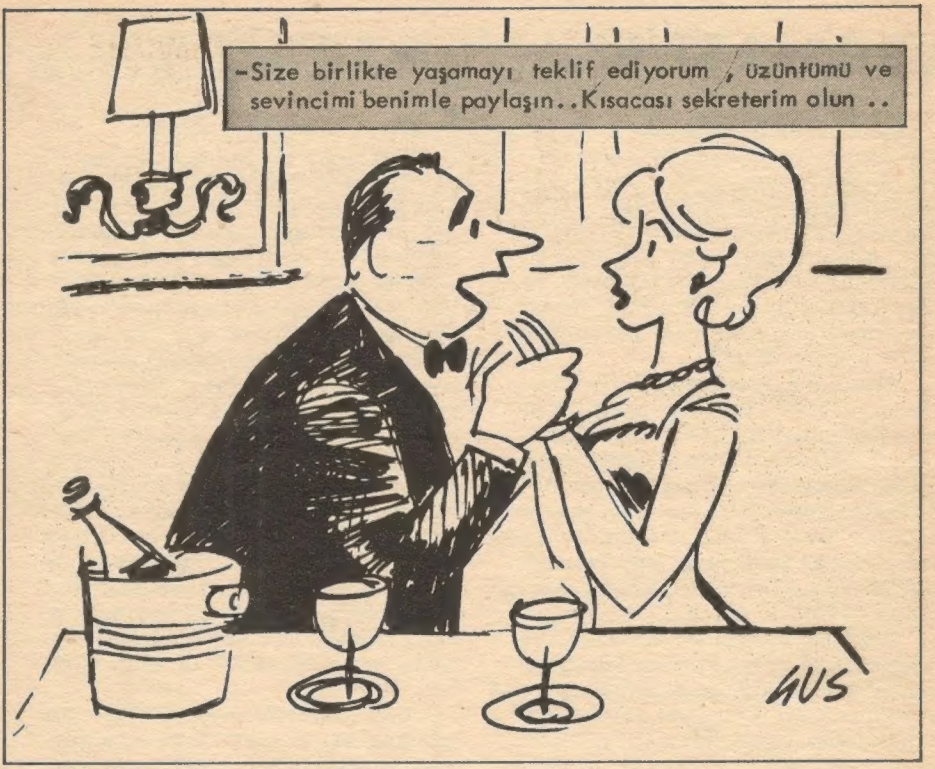

"Şunu tart! " dedi. Parayı sayarken kasapla ahbaplığa başladı : "Ne diye kuzunun karaciğerini ayrı satmazsınız, aklım ermez ? Bizim köpek akciğer, yürek filân yemiyor... Karaciğeri de güzelce pişiririz de ondan sonra önüne koruz. İçine bir lokma akciğer katsak ağzını sürmez, olduğu gibi bırakır. Midesine dokunuyormuş. Geçende muayeneye gelen baytar söyledi.. Hayvan ama, aklı eriyor: köftesine biraz sığır eti karışsa onu bile anlıyor. Allahın işine akıl ermez ki...

Sonra bütün takımı sarmak üzere olan çırağa döndü:

"Duymadın mı be! Hepsini sarma. Karaciğeri ayır, ver... Öbürlerini at bir kenara! "

Paketini alıp çıktı...

Başka bir gün bu uşağı geniş çiçekli bir bahçenin kapısı önünde kucağında sıcak, yumuşak bir battaniye tutarken gördüm. Kocaman bir otomobile binmek üzereydi. Kucağındaki şeyin kımıldadığını içinden sesler geldiğini fark edince dayanamadım, sokulup sordum:

"Ne o ? Köpeğe bir şey mi oldu ?"

Uşak beni şöyle bir süzdü:

"Yok, elhamdülillâh bir şeysi yok! .. Bugün üç beş kere öksürdü. Baharları hep olur, ama hanım telâş etti. Hayvan hastahanesine götürüp bir baktıracağım, " dedi.

Sonra hayvanı bir yere çarptırmamak için dikkat ederek otomobile bindi. Koskocaman araba hızla uzaklaştı...

Geçen gün bu uşağı aynı geniş bahçeye girerken gördüm. Bu sefer

ince burunlu, uzun beyaz tüylü bir köpeğin ipini tutmuştu. Yanında kı - yafeti kendine benziyen başka biri daha vardı. Yine merak ettim:

"Ne oldu?... Köpeği değiştir - diniz mi?" diye sordum.

Adam beni süzdü: geçenlerde köpeğin hastalığını soran meraklı ol - duğumu hatırlamadı ama, cevapsız bırakmadı:

"Hiç değiştirilir mi?" dedi. "İ - çerde, kulübesinde: bak, sesi geli - yor!"

Büyük köşkün biraz ötesinde bahçıvan odası büyüklüğünde, filizf bo - yalı şık bir kulübeden sahiden kesik kesik havlamalar geliyordu.

"Nasıl oldu" dedim, "Sizin köpek havlamazdı!"

"Eh, şimdi kızgınlık zamanı.. Dişi istiyor!" diye cevap verdi. Sonra yanındakinin yüzüne bakıp gülümse - di: "Nefis bu, isteyince hayvan da ol - sa kendine hükmedemiyor. İyice huy - suzlandı. Hanımefendi hemen otomobili baytara koşturdu. Ama dedim ya derdi buymuş... Hani bizimkine lâ - yığını bulmak da kolay olmadı. Ha - nımefendi soysuz köpekler istemem huyu bozulur, dedi. Bütün köşkleri dolaştım, ona göresini buluncaya kadar canım çıktı..." İpini elinde tuttuğu uzun beyaz tüylü, ince burunlu köpeği yanına çekerek devam etti: "Ama bak! Kendisine lâyık soylu bir hayvan. Duruşu bile kibar. Bizim beyefendi arkadaşın beyefendisiyle konuştular, münasip gördüler. Bir ben oraya götüreceğim, bir o bize getirecek."

Parmaklıklı bahçe kapısını dirseğiyle itti, arkadaşına:

"Gel bakalım, birbirlerinden hazedecekler mi?" dedi. Nazlı bir gelin gibi süzüle süzüle yürüyen sa - çaklı, beyaz köpekle beraber içeri girdiler...

Ah, ben hayvanları çok severim. Bütün canlı mahlûkları, hayatı, gü - zelliği, saadeti severim. Bahtiyar bir köpek bile benim içimi sevinç - le dolduruyor. Ben karanlık şeyler - den bahsetmek için dünyaya gelmemişim. İçim tatlı, sıcak, neşeli şey - ler anlatmak isteğiyle yanıyor.

Hele cümle âlem bu köpeğin on - da biri kadar rahata kavuşsun, ba - kın ben bir daha acı şeylerden söz açar mıyım?

İYİ Kİ TANIMAMIŞ...

Bankaya yeni bir memur gi - rer. Bir masa verirler, oturur. Ama kâğıt, kalem, defter falan vermezler. Bir ister, iki ister, aldıran olmaz. Delikanlı bu öfkeyle dahili telefona sarılır, Levazım Müdürlüğü diye bir numara çevirir ve hemen ağzını açar:

-Ne dalgacı heriflere çattık be!.. Banka mı burası, hastahane mi? Hemen istediklerimi gönderin, yoksa ben yapacağımı bilirim...

Telefonda sâkin bir ses cevap verir:

-Kiminle konuştuğunun farkında mısın, yavrum?

-Hayır...

-Ben genel müdürüm...

Delikanlı bir, iki yutkunur:

-Ya, demek öyle.. der. Peki siz kiminle konuştuğunuzu biliyor musunuz?

-Hayır...

Delikanlı,

-Oh çok şükür! der ve telefonu kapatır.

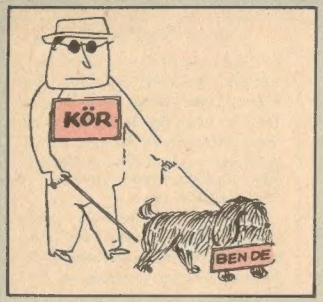

–Bu çocuğun benden olduğu besbelli işte.

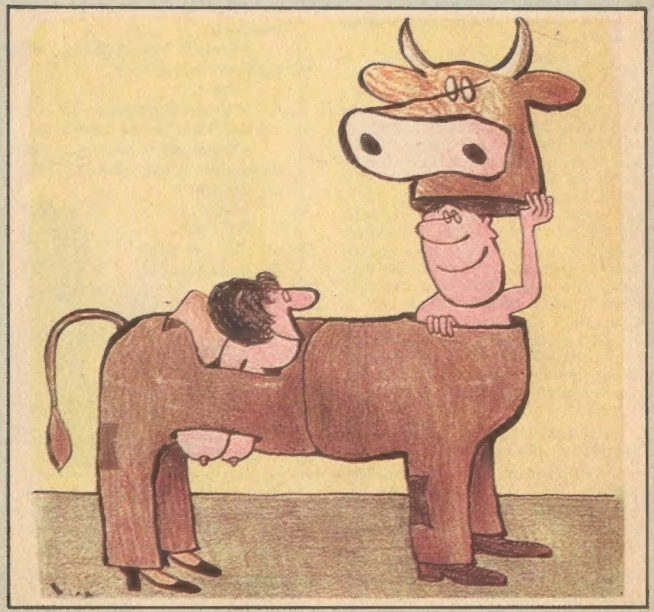

ÜNLÜ KARİKATÜRCÜLER: Siné

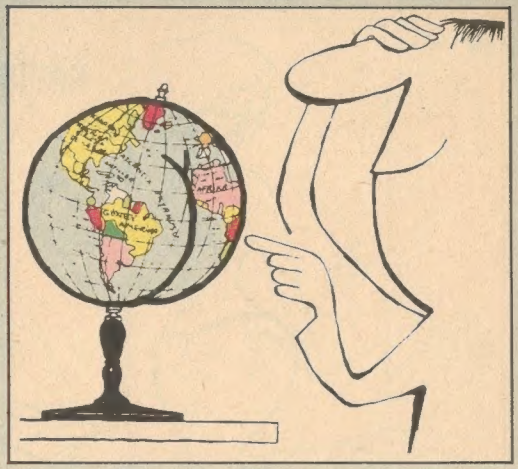

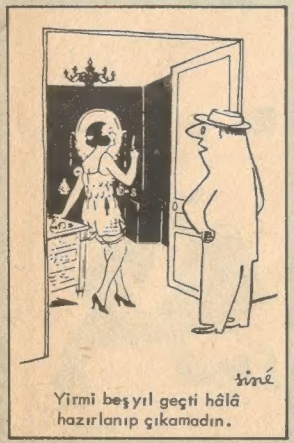

Yirmi beş yıl geçti hâlâ hazırlanıp çıkamadın.

YARIŞMA KARİKATÜRLERİ

22

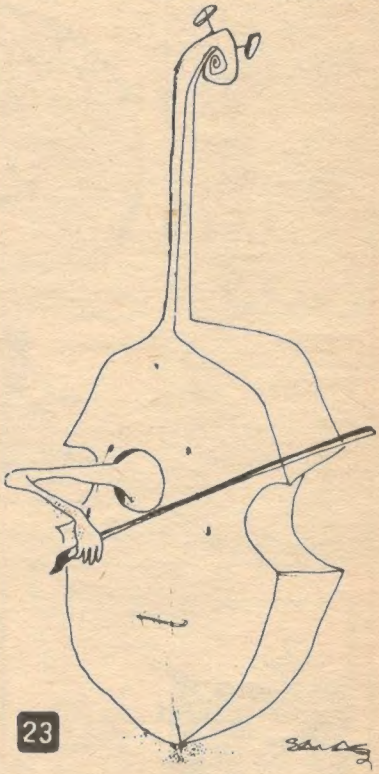

23

24

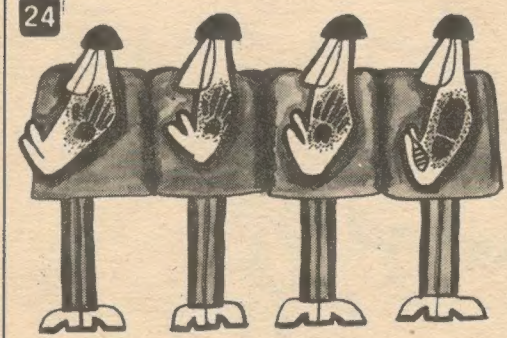

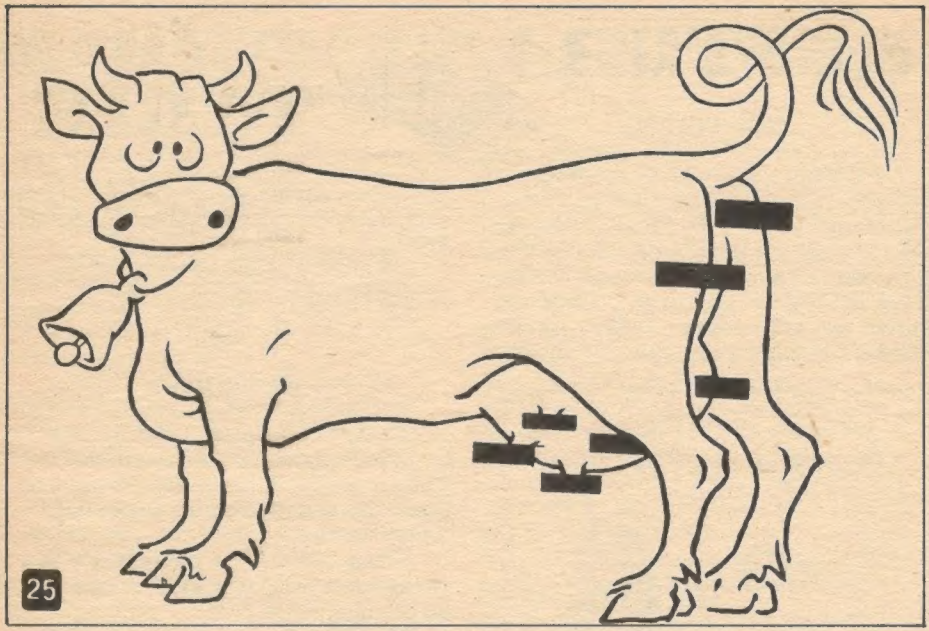
25

26

USTURA TARİH

Helâ vergisi

İmparator Vespasiyen, Roma'yı onarmak, yenileştirmek ve yeni yapılar kurmak istiyordu. Bunun için de çok para gerekliydi. Para toplamak için yeni vergiler koydu. Bu arada, genel helâlardan da vergi almaya başlayınca oğlu buna üzüldü, helâ vergisi olarak alınan paraların pisliğinden yakındı. İmparator Vespasiyen, helâ vergisi paralarını oğluna gösterip,

-Kokla şunları ! dedi, bakalım pislik kokuyor mu?

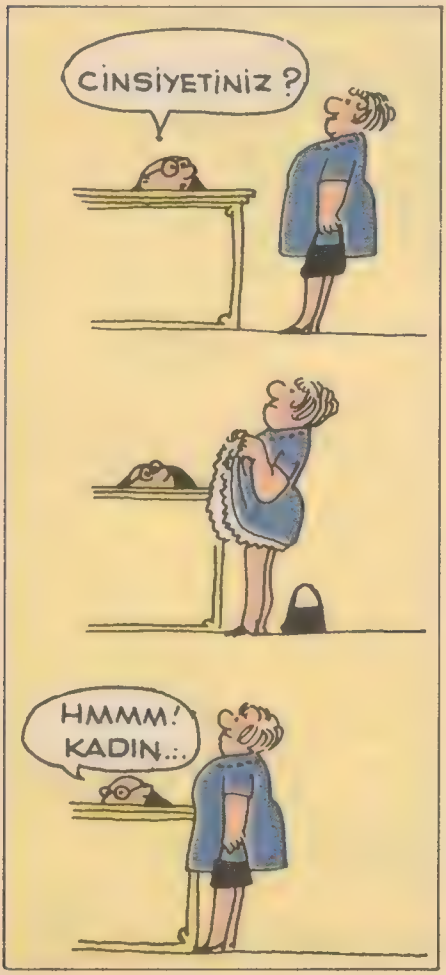

*

Derin uyku

Kanunf Süleyman döneminde, İstanbul'da geceleyin evi soyulan bir kadın Padişah'a gidip şikâyette bulundu. Kanunf, kadını dikkatle dinledikten sonra,

-Nasıl oldu da o kadar derin uyudunuz ki, hırsızların evinizi soyduğunu duymadınız? dedi.

Kadın,

-Biz, dedi, sizi uyanık bildiğimizden o kadar derin uykuya dalmıştık.

*

İşte görün

Büyük İskender'in babası Makedonya Kralı Filip, yeni bir kadınla evleniyordu. Annesinin üstüne başka bir kadınla evlenen Kral Filip'in düğününde İskender de vardı. Ziyafette, gelinin akrabalarından biri,

-Yeni Kraliçemiz, inşallah Makedonya tahtına bir varis dünyaya getirir ! dileğinde bulununca, İskender

-Ya ben? Beni ne yapıyorsunuz? diye bağırarak içki tasını adamın suratına fırlatmıştı.

Çok kızan Filip kılıcını çekip oğlunun üstüne yürüdü, ama çok sarhoş olduğundan yere yuvarlandı. Bunun üzerine İskender ordakilere,

-İşte görüyorsunuz babamı ! dedi, bir masadan öbürüne gidecek hali yokken Avrupa'dan Asya'ya geçmek istiyor !

Tiryaki sözleri

"Aynaya pek çok bakan kusurlarını pek az görür."

●

"Daima ara : Bugün altın ararken bakır bulursun, yarın bakır ararken altın."

●

"Akar su ne güzel hayat dersidir küçük engellerin üzerinde köpürür, büyük engellerin yanından sessizce geçiverir !"

●

"Zavallı koyun sürüsü ! Çobanı da o besler, çoban köpeğini de, kurdu da !.."

●

"Çok olur : Herbiri kendi düşüncesinin doğru olduğunu iddia eden iki kişiyi dinlerken, siz de üçüncü bir doğru keşfedersiniz ve böylece doğrular çoğalır gider."

Cenap Şahabettin

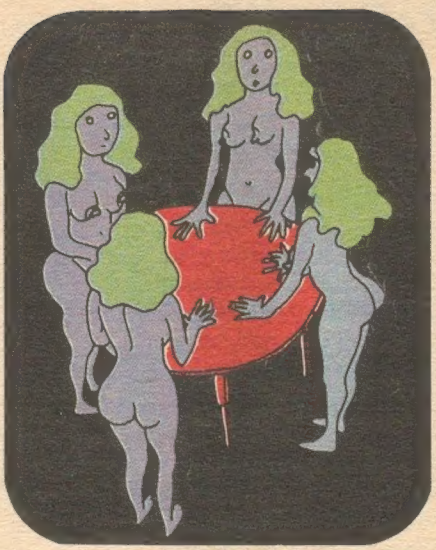

"Ey Kazanova'nın ruhu! Geldinse bize birer kere vur ' "

PARASINA DEĞİL

Okula yeni başlayan çocuk, akşam eve dönünce, ana-babası o gün okulda ne yaptığını sorar. Çocuk, okulu oyunları, arkadaşlarını anlatır. Hele bir arkadaşı vardır ki, onu pek sevmiştir. ana-baba, bu arkadaşın adını öğrenmek ister. Çocuk,

-Yasef...der.

-Ne?..Bir yahudi ha!..diye küplere binen Ana-baba o arkadaşı ile bir daha konuşmamasını çocuğa sıkı sıkıya tembih eder.

Ertesi gün okula gelince çocuk,

-Bana bak Yasef, der, artık senin le oynamıyacağım...

-Hoppala!.. Bu da nerden çıktı?

-Annemle babam istemiyor, bir yahudi ile oynayamazsın, dediler.

-Bütün mesele bu mu? Öyleyse önemi yok..Sen akşama eve gidince onlara söyle...De ki "Parasına oynamıyoruz ki..."

Karikatür yapan yazarlar

Kimi ünlü yazarlarımız karikatür de yapmışlardır. Örneğin Mahmut Yesari, basın dünyasına, Sedat Simavi'nin çıkardığı DİKEN adlı mizah dergisine karikatür yaparak girmiştir. Sedat Simavî, kendisi de iyi bir karikatürcüydü. Gelecek sayılarımızdan birinde, Sedat Simavî'nin karikatürlerinden de örnekler vereceğiz. Aka gündüz ve Zeki Cemal de karikatür yapan yazarlarımızdandılar. Refi Cevat Ulunay'ın da karikatür yaptığını bilir miydiniz? Yandaki karikatürler Ulunay'ındır ve eski yazıyla "Refi Cevat" imzasını taşımaktadır. Ulunay'ın bu karikatürü, 8 Kasım 1326 (1910) tarihli "Gıdık" adlı mizah dergisinden alınmıştır.

Yeni açılan liselerden birine öğrenci adayının giriş sınavı:
Eğitim Bakanı- Oğlum fiillerin çekimi nedir, bilir misin?
Öğrenci -Bilirim, isterseniz çekeyim: Düştün, düşüyorsun, düşeceksin!
Eğitim Bakanı- Sus! İçime baygınlık getiriyorsun...

KURNAZ HASTA

Bir sağlıkevinde siyatiklerini tedavi ettiren iki hasta, birlikte masaja girerler. Masajcı, ağrılı bacağını ovarken, hastalardan biri acıdan o kadar bağırır ki, sanki kıyamet kopuyor. Öbür hasta ise, masaj sırasında gık bile demez.

Masajcı işini bitirip gidince, çok bağıran hasta biraz kendini toplar ve arkadaşına,

-Aşkolsun yahu... der. O acıya nasıl dayandın, anlıyamadım.

-Anlamıyacak ne var? Adamın senin canını çok yaklığım görünce, ona sağlam ayağımı uzattım, oldu bitti...

AZİZ NESİN'DEN TAŞLAMA

Lahnalar, hıyarlar kocaman oldu,
Bostan korkuluğu sanırsın efe.
Balkabağı dersen pek yaman oldu,
Sığmıyor koltuğa, büyüdü küfe !

Gördün mü ne asîl dünkü löpçüyü,
Şişti de fil oldu en küçücüğü !
Göbekler şaşırdı artık ölçüyü,
Bozuldu terazi, kırıldı kefe...

Atalar ne demiş : Sakla samanı,
Fırıldak dönünce gelir zamanı,
Elde fırsat varken savur harmanı,
Rabbena, hep bana, doldur istife !

Ne vardır hiylesiz, hangisi hastır?
Kazırsan cilâyı, içi kir-pastır.
Hep eski hamamdır, hep eski tastır,
Değişmez bitürlü eski felsefe !

İlle de el-etek öpülecektir,
Yalvarıp yüzsuyu dökülecektir.
Biliriz onları, ah ne çiçektir,
Artık hacet var mı gülü târife?

Zenginsen yürüyor hep gönül - hatır,
Yoksulsan : kırk katır, yada kırk satır...
Her gelen gideni mumla aratır,
Çok rahmet okuttu halef selefe !

Biri sırttan indi, öbürü bindi...
Ne yoksulluk bitti, ne acı dindi..
Her zamandan çok muhtacız şimdi,
Rahmetli üstadım Şair Eşref'e !

"A" sından "Z"sine kadar başladım,
Sanmayın, meyvalı ağaç taşladım,
Yalnız kötüleri yaktım, haşladım,
Kimse bırakmadım koymadık tefe !

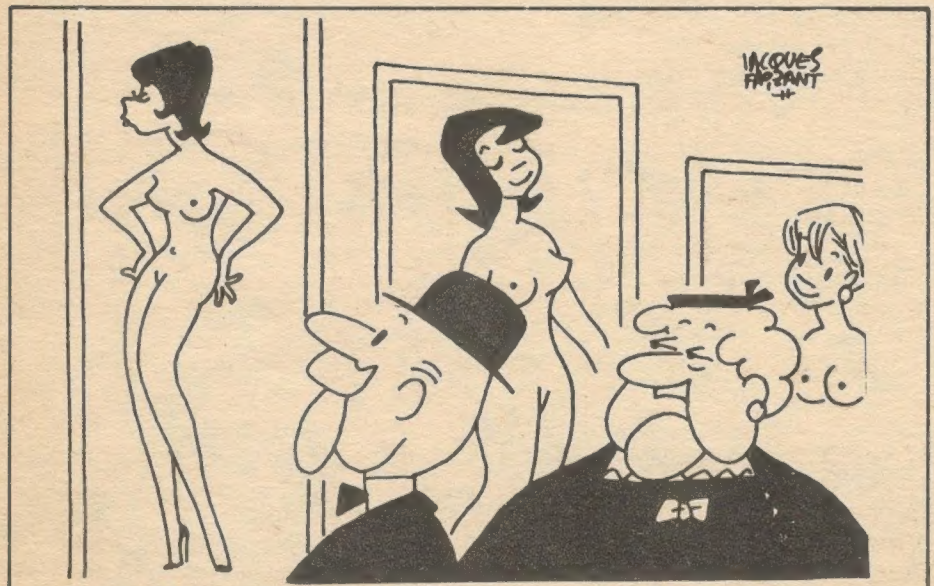

-Bu hamahlat sıskaların nesinden hoşlanıyorsun, bir türlü anlamıyorum...